

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΛΕΤΑΓΕ

Η ΚΑΤΟΙΚΙΑ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΑ

(ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ ΤΗΝ ΝΥΧΤΑ)...

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Ο ανακριτής προχώρησε μέσα και υποκλίθηκε μπροστά στην Αδριανή Φαβρέϊγ

"Επειτα ανέθηκε στο επάνω

πάτωμα κι' ο Ταβερνιέ του διηγήθηκε όλα όσα είχαν συμβη. Ο δικαστικός φαινόταν ανήσυχος και τον άκουγε χωρίς να τον διακόπη. Τέλος τον έρωτησε:

— "Εχετε, τίποτε υποψίες.

— Ναι, έχω πολλές, μά πολύ ακαθόριστες για την ώρα. Πρέπει να περιμένουμε...

— Μπορείτε να επιτύχετε... αυτό για το οποίο μου μιλούσατε; ρώτησε ο ανακριτής.

— Ναι, χωρίς δυσκολίες.

— Ωραία. Μήπως ανακαλύψατε καμιά ένδειξη σχετικώς με την εξαφάνισι του πτώματος του Σουλβαίν Φαβρέϊγ;

— "Οχι, ανακάλυψα ένα ψεύτικο ίχνος, το οποίο έδημιούργησε επίτηδες ο δολοφόνος.

— Θα σάς δώ αύριο;

— Ασφαλώς, απάντησε ο Ταβερνιέ. "Αλλοιώς, θα σάς τηλεφωνήσω...

Μετά την αναχώρησί του, κάθησαν και δείπνησαν. Καθώς έτρωγαν ο Ταβερνιέ είπε στις δυο γυναίκες:

— "Αν δεν βρίσκετε τίποτε το άτοπο, θα περάσω την νύχτα μου στο δωμάτιο που είναι δίπλα στο δωμάτιο του φτωχού κ. Κορντιέ.

— Σ' αυτό που είναι απέναντι στο δικό μου; ρώτησε η θεία Αδριανή.

— Ναι, αν δεν άπατώμαι.

— Ωραία! Ξανάπε η θεία Αδριανή. "Αν δεν έμένετε μαζί μας, δεν θα είχαμε το θάρρος να περάσουμε κι' αυτή τη νύχτα εδώ μέσα.

Δέν άργησαν να τελειώσουν το φυγητό τους και ν' ανέβουν στο επάνω πάτωμα.

Στο κεφαλόσκαλο, πριν προχωρήσουν στον διάδρομο, η Ντενιζ ρώτησε τον επιθεωρητή:

— Η πόρτα του δωματίου του θείου Φλοράν είναι ανοιχτή;

— Μάλιστα, δεσποινίς.

Η Ντενιζ στάθηκε κι' ο αστυνομικός την κύτταξε χωρίς να καταλαβαίνει για ποιόν λόγο του έκανε την έρωτησιν αυτή. "Ωστόσο, φαινόταν τόσο τρομαγμένη, ώστε της είπε:

— Η κάμαρή σας είναι βέβαια απέναντι στην κάμαρη του θύματος, μά τί έχετε να φοβηθήτε; Θα κλείσετε την πόρτα σας, και για να φτάση κανείς ως την κάμαρή σας πρέπει πρώτα να περάση κανείς από τη δική μου κάμαρη, της οποίας η πόρτα δεν θα κλείση όλην την νύχτα.

Μά η Ντενιζ εξακολουθούσε να φαίνεται ανήσυχη. Και σε λίγο ξαναρώτησε τον Ταβερνιέ.

— Υπάρχει φως στο δωμάτιο του θείου Φλοράν;

Ο αστυνομικός την κύτταξε πάλι κι' επί τέλους την κατάλαβε. Είχε στηριχθή στον τοίχο και το χέρι της έτρεμε.

— Δεν είχα αντιληφθή, της είπε. Είθε πολύ ευαίσθητη... Φοβάστε να δητε τώρα το πτώμα, καθώς θα περάσετε από την

κάμαρη του θείου σας. "Ηουχάστε... Θα πάω τώρα να κλείσω την πόρτα...

— Ναι... ναι... ψιθύρισε η Ντενιζ.

Αμέσως ο αστυνομικός διευθύνθηκε προς την κάμαρη, στην οποία είχε διαπραχθή το έγκλημα κι' έκλεισε την πόρτα της. Τότε η Ντενιζ διέσχισε τον διάδρομο κι' όταν έφθασε κοντά του, του είπε:

— Ευχαριστώ, κύριε.

— Και τώρα αναπαυθήτε λίγο, δεσποινίς, της συνέστησε. Είμαι βέβαιος πως δεν θα συμβη τίποτε απόψε... "Αλλοιώς... αλλοιώς, ο διάβολος ο ίδιος θα βρίσκεται μέσα σ' αυτό το σπίτι.

Η Ντενιζ θρισκόταν μπρος στην κάμαρή της. "Ακούγοντας τα λόγια του, ανατρίχιασε και κύτταξε τον Ταβερνιέ. Μά αυτός είχε κιάλας άπομακρυνθή κι' είχε γυρίσει στο κεφαλόσκαλο.

Η Αδριανή Φαβρέϊγ είχε εν τω μεταξύ, ξανακατέβει κάτω. Ο Ταβερνιέ έσκυψε απ' το κεφαλόσκαλο και την είδε που ανέβαινε πάλι την σκάλα.

— Ξεχάσατε τίποτε; τή ρώτησε.

— "Οχι, πήγα μόνο να βεβαιωθώ αν η τζαμωτή πόρτα ήταν κλεισμένη καλά.

Ο Ταβερνιέ χαμογέλασε και της απάντησε:

— Μη φοβάστε τίποτε. "Εγώ θα ξανακατέβω κάτω... Θα περάσω από παντού και θα τὰ δώ όλα.

Η θεία Αδριανή τον καληνύχτισε και κλείστηκε στην κάμαρή της. "Ετσι ο Ταβερνιέ έμεινε μόνος στον διάδρομο.

Μιά λάμπα φώτιζε τον διάδρομο αυτό και το άπάνω μέρος της σκάλας. Μιά άλλη φώτιζε την κάμαρη, όπου ο αστυνομικός επιθεωρητής θα περνούσε την νύχτα του.

Ο Ταβερνιέ έμεινε αρκετές στιγμές στηριγμένος στον τοίχο, στη μέση του διαδρόμου, κυττάζοντας γύρω του με προσοχή και αντιμετωπίζοντας μέσα στη σκέψη του όλα τὰ ένδεχόμενα.

"Επειτα έβγαλε το ρεβόλβερ του, το έζήτησε, δίστασε μερικές στιγμές ακόμα και τέλος μπήκε στην κάμαρή του.

Η λάμπα ήταν άκουμπισμένη σ' ένα τραπέζι, πλάι στον τοίχο. Την πήρε και προσέχοντας να μην τρίξη το πάτωμα κάτω από τα πόδια του, κατέβηκε τη σκάλα, διέσχισε τη γαλαρία κι' άνοιξε την πόρτα του άτελιέ.

Το φως της λάμπας ήταν πολύ αδύνατο για να φωτίση το μεγάλο αυτό δωμάτιο. Ο αστυνομικός έκανε γρήγορα το γύρο του και βεβαιώθηκε πως ήταν μόνος του εκεί μέσα.

"Όπως η Ντενιζ την περασμένη μέρα, έκανε την βόλτα του άκατεργάστου μαρμάρινου όγκου και στάθηκε μπροστά στο άγαλμα του Σατανά, που ήταν στη γωνιά, όπως και η νέα, έτσι κι' αυτός σκέφθηκε πως αυτό ήταν ένα έργο τρομερά ύποβλητικό και χωρίς να ξέρη γιατί, άρχισε ν' άγγιξη σε διάφορα σημεία, το μάρμαρό του με τὰ δάχτυλά του. "Επειτα το χτύπησε δυό-τρεις φορές σαν να ήθελε να τὸ κάνη να βγάλη έναν ήχο. "Οχι γιατί τὸ ήρθε η σκέψις ότι μπορούσε το άγαλμα αυτό να είνε κούφιο — αυτό τὸ σκέφθηκε έκ τῶν ύστέρων — μά τὸ έκανε αυτό μάλλον στην τύχη, έξ ένστίκτου.

"Ωστόσο δεν πέτυχε καμιά απήχησι πράγμα που φανέρωνε ότι το άγαλμα ήταν ένας μονοκόμματος μαρμάρινος όγκος.

Καθώς εξακολουθούσε να συλλογίζεται την ένστικτη αυτή κίνησί του, αναγκάστηκε να όμολογήση στον έαυτό του ότι τὸ διαβο-

λικό αυτό άγαλμα προκαλούσε τή δυσπιστία του. "Αν και ήταν αδύνατον νά θρίσκεται κρυμμένος ένας άνθρωπος στη γωνία, πίσω απ' τή σωμα του αγάλματος, ώστόσο τή χέρι του αστυνομικού γλύστρησε κατά μήκος του τοίχου, όσο μακρύτερα μπορούσε...

Γιατί τάχα τή έκανε αυτό, άφου έβλεπε καθαρά, ότι δέν υπήρχε κανείς εκεί κι' ότι ούτε ένα παιδι ακόμα δέν θά μπορούσε νά χωρέση στον στενό διάδρομο πού χωρίζε τή άγαλμα από τόν τοίχο τής γωνίας;

"Έκανε μερικά βήματα πίσω κ' ύψωσε τή λάμπα του όσο πιό ψηλά μπορούσε... Θά έλεγε κανείς ότι τή σαρκαστικό γέλιο του μαρμαρίνου αυτού διαβόλου άπευθυνόταν σ' αυτόν, ότι ό Σατανάς τόν κοροΐδευε ;

Ό Ταβερνιέ ύψωσε τούς ώμους του και βγήκε από τή άτελιέ! Μπήκε γρήγορα σ' όλα τή δωμάτια του ίσογειού, έξακρίθωσε για μία φορά ακόμα ότι κ' ή δυο πόρτες τής εισόδου ήσαν καλά κλεισμένες, καθώς και τή παράθυρα και ξαναγύρισε πρὸς τή σκάλα.

Μά εκεί μία μικρή παρατήρησις τόν έκανε νά σταματήσει, μία λεπτομέρεια φαινομενικῶς χωρίς σημασία. Μεταξύ του τοίχου και του κιγκλιδώματος τής σκάλας, υπήρχε ένα μαύρο σανιδάκι επάνω στό όποιο ήταν τοποθετημένο ένα μικρό παληό άγαλμα, μία βοσκουπύλα από πορσελάνη.

Ό αστυνομικός είχε προσέξει κι' άλλοτε τή άγαλμα αυτό και σκέφθηκε πώς έπρεπε νά έχη κάποια αξία.

Στό φῶς λοιπόν τής λάμπας του είδε τήν πορσελάνη βασκοπούλα, μά τοποθετημένη ανάποδα, με τή πρόσωπό τής γυρισμένο πρὸς τόν τοίχο. Ήταν αυτό μία άνωμαλία πού του έκανε εντύπωση. Ήταν μάλιστα θέβαιο, ότι τή άγαλματάκι δέν είχε τήν ίδια στάσι, όταν τή είδε πρὸ ελίγων ώρων, γιατί θυμόταν ότι τή είχε κυττάξει προσεχτικά.

Ποιός λοιπόν είχε γυράσει τή πρόσωπό του πρὸς τόν τοίχο; Καί για ποιό λόγο;

Αυτό τόν ένεύριασε. "Αφησε τήν ρεβόλβερ σ' ένα απ' τή σκαλοπάτια και παίρνοντας στή χέρια του τή πορσελάνη άγαλματάκι, τή έξήτασε πιό προσεχτικά.

Τή ξανάβαλε κατόπιν στή σανίδα, μά στήν φυσική του θέσι και όχι με τή πρόσωπο γυρισμένο πρὸς τόν τοίχο, έπειτα ανέθηκε τή σκάλα, έπισκέφθηκε τήσ άκατοίκτης κάμαρες, τή σοφίτα και ξαναγύρισε στήν κάμαρη, όπου αναπαυόταν τή πτώμα του θείου Φλοράν.

"Εκεί φάνηκε για μία στιγμή διαστακτικός. Ήταν θέβαιο άποφασισμένος νά περάση τήν νύχτα του στό διπλανό δωμάτιο, μά άναρωτιόταν τώρα σέ ποιή κάμαρη έπρεπε ν' αφήση τήν άναμμένη λάμπα ;

"Επειτα από άρκετή σκέψη, άνοιξε τήν πόρτα πού έβλεπε στό διάδρομο, αυτήν τήν πόρτα πού είχε κλείσει κατόπιν τής παρακλήσεως τής Ντενίς, έπειτα άφησε τή λάμπα επάνω στό τραπέζι, πλάι στό κρεβάτι όπου αναπαυόταν τή πτώμα και ιέρασε ό ίδιος στό διπλανό δωμάτιο, σ' αυτό όπου είχε άποφασίσει νά μείνη.

Αυτό πού έκανε, είχε, κατά τήν γνώμη του δυο μεγάλα «άθανιάς»: μία μόνο κάμαρη έμενε φωτισμένη, ή κάμαρη του Φλοράν Κορντιέ, και αν κανείς ριψοκινδύνευε εκείνη τήν νύχτα, νά παρουσιαστή στον διάδρομο, βλέποντας τή φῶς, θά σκεφτόταν χωρίς άλλο ότι μόνο σ' αυτήν τήν κάμαρη άγρυπνούσε κάποιος.

"Αντιθέτως, ή κάμαρη στήν όποία θρικόταν ό αστυνομικός, θά έμενε σκοτεινή, κανείς δέν θά ύπωφιαζόταν τήν παρουσία του εκεί κι' έτσι άθέατος θά μπορούσε νά έπιβλέπη τόν διάδρομο, πού τόν φωτίζε ή λάμπα και τήν πόρτα του δωματίου τής "Αδριανής Φαβρέιγ. "Επίσης για νά φτάση κανείς ως τήν πόρτα τής Ντενίς, καθώς και ως τήν κάμαρη του νεκρού, έπρεπε προηγουμένως νά περάση από μπροστά του χωρίς νά μορέση νά ύποψιαστή τήν παρουσία του.

Πήρε μία πολυθρόνα πού ήταν στό δωμάτιό του και κάθησε

σ' αυτήν μέσα στό σκοτάδι, κρατώντας τή ρεβόλβερ του με τή ένα χέρι και τή ήλεκτρικό του φανάρι με τή άλλο.

Θά ήταν ένένα ή ώρα περίπου.

"Η μεγαλύτερη δυσκολία πού είχε νά νικήση — όπως κατάλαβε άμέσως — νά παλέψη με τήν κούρασι και με τόν ύπνο.

Μέσα στό μυαλό του άρχισε νά συνοψίζη τήσ τελευταίες του έντυπώσεις: τήν άπρόοπτη έπίσκεψί του στους Σανέ κι' έπειτα στον ένοικιαστή του Χάφνερ. "Ο τελευταίος δέν είχε ταραχθή καθόλου, όταν έμαθε τή δεύτερο έγκλημα πού είχε διαπραχθή τόσο κοντά του. Οί Σανέ όμως δέν είχαν δείξει τήσ άταραξία...

Βρήκε πώς έκανε κρύο, και, άφου σηκώθηκε, πήρε μία από τήσ κουβέρτες του κρεβατιού πού ήτανε πλάι του.

Κι' άρχισε νά σκέφτεται: «Τή σχέδιο του ξέφωτου, σχέδιο προωρισμένο νά με ξεγελάση στήσ άναζητήσεις μου, ποιός τάχα τή έβαλε σαργανταχτά ώρες πριν από τή δεύτερο έγκλημα στήν κάμαρη του Σουλβαίν Φαβρέιγ;... Για νά τή θάλουν εκεί έπωφελήθηκαν τής άπουσίας τής "Αδριανής Φαβρέιγ και τής άνηψιάς τής... Μά τότε... τότε γιατί ό φόνος του Φλοράν Κορντιέ δέν διεπράχθη κατά τή διάρκεια αυτής τής άπουσίας, ή περιότασις ήταν ευνοϊκή... "Ο θείος Φλοράν θρικόταν μόνος μέσα

στό σπίτι... "Η ύπνρέτρια ήταν κάτω στήν κουζίνα και δέν θά έπαιρνε καθόλου είδησι.

»Πόσο σιωπηλό είνε αυτό τή νύχτα... Συχνά άλλοι άκούγονται τήν νύχτα άκαθόριστοι και περιεργοί θόρυβοι... Μά έδῶ δέν άκούγεται τίποτε...

»Γιατί ό δολοφόνος έξαφάνισε τή πτώμα του Σουλβαίν Φαβρέιγ; Αυτό μου φαίνεται άκατανόητο... "Επίσης ποιή είνε ή άφορμή των δυο αυτών έγκλημάτων; "Η κλοπή; Κατά πᾶσαν πιθανότητα όχι!... "Η έκδίκησις μήπως ;»

"Η στιγμές περνούσαν μακριές, άτελείωτες...

Κι' ό αστυνομικός άρχισε νά νοιώθη τήν κούρασι του θαραία. "Επειτα άρχισε νά σκέφτεται πάλι: «Ζήτα αυτόν πού κερδίζει από τή έγκλημα» λέει μία παροιμία. Σπανίως πέφτει έξω αυτή ή παροιμία. Ποιός κερδίζει έδῶ από τή δυο έγκλήματα; "Η "Αδριανή Φαβρέιγ; Βέβαια, άφου αυτή κληρονομεί τή θείο τής... Μά δέν διεπράξε αυτή τή έγκλημα, άφου τήν ώρα τής διαπράξεώς του θρικόταν μαζί μου στό δάσος, εκεί στό ξέφωτο... Κι' αν έβαλε άλλον νά τή κάνη;... Μου φαίνεται άπίθανο αυτό, γιατί προύποθέτει τήν ύπαρξη συνελόχου... Καί γιατί δολοφόνησε προηγουμένως τή σύζυγό τής;... Για νά κληρονομήση τή θείο τής μόνη;»

"Ο Ταβερνιέ έκλεισε τή μάτια του, τεντώθηκε... Δέν έπρεπε νά κοιμηθή...

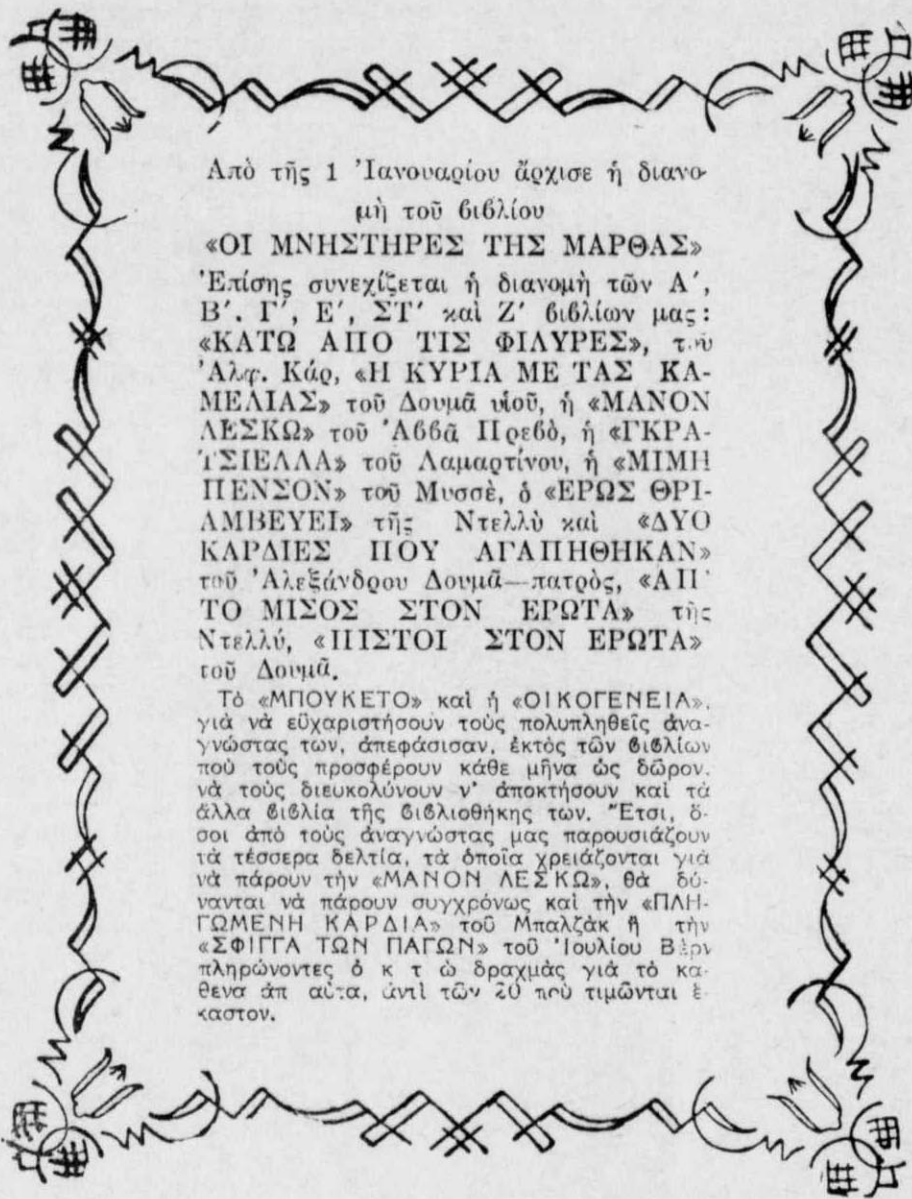
«Αυτό τή πορσελάνη άγαλματάκι, κάτω στον διάδρομο, πλάι στή σκάλα... Γιατί ήταν γυρισμένο

με τή πρόσωπο πρὸς τόν τοίχο ;... "Εντελῶς τυχαία;... Δυσκολεύομαι νά τή παραδεχθῶ... και αν αυτό τή γύρισμα ήταν σκόπιμο, για ποιόν λόγο, για ποιόν σκοπό έγινε; Είνε ένδειξις;... Σύνθημα;... Μά από ποιόν; "Από κάποιον πού κατοικεί έδῶ μέσα;... "Εδῶ μέσα δέν μένουν παρά ή "Αδριανή Φαβρέιγ και ή άνηψιάς τής... "Η μήπως από κάποιον πού περάσε από τή σκάλα... τόν "Αλφόνσο Σανέ παραδείγματος χάριν;...

»Τί νά συμβαίνει τάχα; Για νά δῶ, θάπρεπε ν' άνάψω μία στιγμή τόν ήλεκτρικό λαμπτήρα μου... ή νά τρίψω σπύρτο... Είνε ίσως πιό άπλό νά μπῶ μέσα στήν κάμαρη, όπου αναπαύεται ό Φλοράν Κορντιέ και νά πλησιάσω τή λάμπα... Ναι, έτσι θά κανα λιγώτερο θόρυβο και δέν θ' άντιληφθή κανείς τήν παρουσία μου μέσα σ' αυτήν τήν σκοτεινή κάμαρη...»

Σηκώθηκε και πλησίασε άθόρυβα στό διπλανό δωμάτιο... Τί γαλήνη!... Τί θλιβερή άγρυπνια πλάι σ' αυτό τή γέρο πού δολοφονήθηκε πρὸ ελίγων ώρων... στή στιγμή πού ό δολοφόνος τριγύριζε ακόμα αυτήν τήν στιγμή γύρω απ' τή σπείρα.

Δέν ήταν καθόλου ώραίο αυτό τή πρόσωπο του νεκρού. "Αλλάζε από ώρα σέ ώρα, διατηρώντας ακόμα τήν έκφρασι του τρόμου τής τελευταίας στιγμής... Τή μάτια κύτταζαν ακόμα... Τί άκίνησια... (Άκολουθεί)

Από τής 1 'Ιανουαρίου άρχισε ή διανομή του βιβλίου

«ΟΙ ΜΝΗΣΤΗΡΕΣ ΤΗΣ ΜΑΡΘΑΣ»

'Επίσης συνεχίζεται ή διανομή των Α', Β', Γ', Ε', ΣΤ' και Ζ' βιβλίων μας:

«ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ», τήν

'Αλφ. Κάφ, «Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ» του Δουμά υίου, ή «ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ» του 'Αββα Πρεβό, ή «ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΛΑ» του Λαμαρτίνου, ή «ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ» του Μυσσέ, ή «ΕΡΩΣ ΘΡΙΛΜΒΕΥΕΙ» τής Ντελλύ και «ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ» του 'Αλεξάνδρου Δουμά—πατρός, «ΑΠ' ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ» τής Ντελλύ, «ΗΙΣΤΟΙ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ» του Δουμά.

Τή «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» και ή «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ», για νά ευχαριστήσουν τούς πολυπληθείς άναγνώστους των, άπεφάσισαν, εκτός των βιβλίων πού τούς προσφέρουν κάθε μήνα ως δῶρον, νά τούς διευκολύνουν ν' άποκτήσουν και τή άλλα βιβλία τής βιβλιοθήκης των. "Ετσι, όσοι από τούς άναγνώστους μας παρουσιάζουν τή τέσσερα δελτία, τή όποία χρειάζονται για νά πάρουν τήν «ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ», θά δύνανται νά πάρουν συγχρόνως και τήν «ΠΑΛΗΓΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ» του Μπαλζάκ ή τήν «ΣΦΙΓΓΑ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ» του 'Ιουλιου Βέρν πληρώνοντας ό κ τ ὠ δραχμάς για τή κάθισα απ' αυτά, αντί των 20 πού τιμῶνται έκαστον.